

[Udenrigsministeren.]

Virkeligheden ikke for noget Land, der deltager i disse Forhandlinger, opvokser Vanskeligheder.

Jeg tror, man kan sige, at Sverige stillede sig i saa Henseende paa en meget udsat Post i 1926, i Modsætning til mange Stater, i Modsætning til meget stærke Interesser, da det hævdede og gennemførte sin Stilling, og at Sverige og hele denne Statsgruppes Anseelse indenfor Folkeforbundet og indenfor Verden ikke blev svækket, men styrket derved.

Jeg tilføjer *det* andet, at det særlige Spørgsmaal, som har været fremdraget her: vor Deltagelse i de 5 Staters Forslag i Aar om en Rustningsvaabenhvile efter min Mening heller ikke har voldt allerfjerneste Vanskelighed i Forholdet til nogen som helst anden Stat. Dette Forslag, saaledes som det førtes frem, var begrænset til det, som vi paa Forhaand havde anset for det gennemførlige og mulige, naar alle skulde samles derom, og dette ansaa vi for afgørende. Jeg nægter ikke, at det er min Mening, at dette Forslag bidrog til, at det meget vanskelige Spørgsmaal om en Rustningsvaabenhvile, der i alle Tilfælde vilde have behersket Delegeretforsamlingen, blev løst i fuld Forstaaelse, enstemmigt, efter en Række vanskelige Forhandlinger, men saaledes, at man naaede et Resultat, der indeholdt de 5 Staters Forslag, lidt skærpet ved en engelsk Tilføjelse.

Det er min Grundopfattelse, at vi maa deltage i hele dette Arbejde ud fra en Solidaritetsfølelse; der paa den ene Side har en naturlig stemningsmæssig Baggrund for alle, der hører til den Menneskehed, som fælles Art forener trods alle Modsætninger, men som i Virkeligheden ogsaa maa udspringe af den Erkendelse, at det er den fælles Udvikling, der bestemmer ogsaa vor Skæbne.

Aldrig har vel dette været saa klart, som det i dette Øjeblik er. Den Krise, vi i Danmark staar overfor, har ikke indre Aarsager, skyldes ikke Fejlgreb fra de senere Tider i Danmark, den er paaført os udefra, helt og fuldt præget af Vanskelighederne i den store Verden. Vi staar i Virkeligheden overfor dette, at vi vel under en Bevægelse i de andre Folk kan gennem vore Bestræbelser komme til at staa lidt gunstigere, end andre Folk kan komme til at staa, men vi maa tillige erkende, at Ulykkerne i Verden, Tilbagegangen i Verden er med de nuværende Vilkaar fælles. Gaar det de andre ilde, saa gaar det ogsaa os ilde, og den Hovedindsats, vi nu kan yde, det er paa den ene Side at begrænse Følgerne af

andres Ulykker ogsaa i vort Land og paa den anden Side at yde en Indsats — beskedent, som den for et lille Folk altid maa være — til at forbedre den fælles Udvikling.

Justitsministeren (Zahle): Jeg skal først henvende nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Korsgaard. Det ærede Medlem fremdrog Jarl-Affæren og fremsatte den Anskuelse, at Jarl var blevet særlig haardt behandlet af Anklagemyndigheden. Jeg har naturligvis i den Anledning indhentet en Erklæring fra Anklagemyndigheden, og det er vel egentlig min embedsmæssige Pligt som Talerør for denne Myndighed at gøre Tinget bekendt med dens Gendrivelse af en saadan Paastand. Men denne Pligt kommer hos mig i Konflikt med en anden Pligtfølelse, idet jeg ogsaa føler mig forpligtet til, saa vidt det staar i min Magt, at beskytte de Mennesker, som Staten har spærret inde, for at de kan afsones en Straf, imod at være Genstand for en offentlig Diskussion, som de jo selv er afskaaret fra at deltage i.

Dertil kommer endvidere, at der jo desto værre med enhver Domfældelse af en Forbryder følger det sørgelige, at medens der tilføjes Forbryderen en Sum af Lidelse, som er hans Straf, saa tilføjes der hans ikke strafskyldige og ærekære Familie Lidelser, der kan være tusindfold saa stærke som dem, der tilføjes Forbryderen, som afsoner sin Straf. Dette foreligger i dette Tilfælde ligesom i overmaade mange andre.

Jeg er derfor særdeles uvillig til at rippe op i hele Jarl-Sagen. Jeg har nu undersøgt den, og jeg vil gerne overfor det høje Ting til det ærede Medlem Hr. Korsgaard afgive en positiv Erklæring om, at det er en Vildfarelse, naar han mener, at der fra Anklagemyndighedens Side er tilføjet Jarl noget unødvendigt Onde. Jeg vil saa foreløbig ikke indlade mig mere paa denne Sag, men haabe, at det ærede Medlem vil føle sig beroliget ved denne min positive Erklæring. Gør han ikke det, saa vil det være min Pligt at gøre det høje Ting bekendt med, hvad Anklagemyndigheden har at sige til det, der er blevet fremført af det ærede Medlem. Men det er altsaa mit Haab og mit Ønske, at dette skal kunne undgaaes. Jeg ser ikke rettere end, at man tilføjer mange Mennesker et unødvendigt Onde ved at rippe op i den Sag.

I Forbindelse med denne Sag vil jeg derimod gerne give en Meddelelse til det høje Ting. Vi vedtog jo for faa Aar siden en Lov, som muliggør Kastrering af Folk,